

Štědrovečerní pobožnost 24. 12. 2020

To světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.

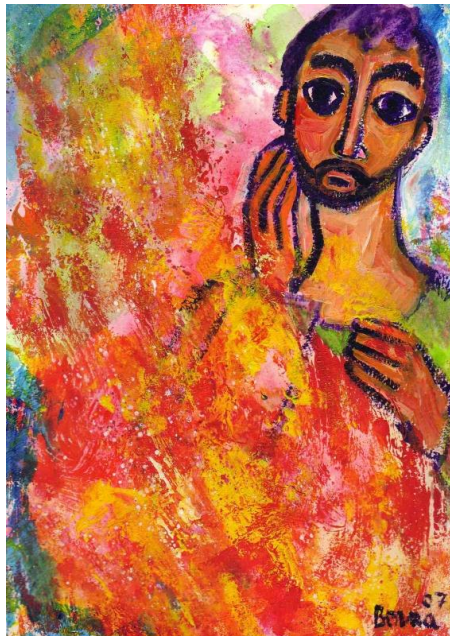
Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i našeho Pána Ježíše Krista!

píseň 293 Čas radosti, veselosti

modlitba Pane Bože, děkujeme za zrození Spasitele. Děkujeme za jeho příchod mezi nás lidi. Za stopy naděje, které zanechává, za dveře, které otevírá. Děkujeme, že nás Ježíšovým narozením ujist'uješ, že se neodvracíš od utrpení, ale že jsi právě v něm s námi. Vždyť jsi došel až na kříž, a víš, co je bolest. Prosíme, ať se z této dobré zprávy umíme radovat. Ať v nás betlémské dítě roste, otevírá nám oči, pomáhá napravovat pokažené, mění naši zatvrzelost. Prosíme, ať nás neopouští naděje, že jsi s námi, že o nás stojíš, že tvoje ruka vždy čeká na tu naši. Amen

... Zajdu se podívat na ten veliký úkaz, proč keř neshoří...

Ex 3.1-14

... I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou...

L 2.1-12

Zkusme si představit, že namísto svíček na adventním věnci nebo rozsvíceného vánočního stromu je před námi hořící keř. Když se to stalo Mojžíšovi, koukal zaraženě. Keř totiž „hořel ohněm, avšak neshořel.“ Z čeho se ten oheň živí? Z jakého zdroje? Podivil se Mojžíš. Byl zrovna na cestě, v práci, hnal ovce na pastvu. Tohle ale nemohl minout. Hořící keř, co neshoří - poutač, který upoutá naše zraky, nutí nás otočit hlavu. Jako zakopnutí, které nás donutí se zastavit a zamyslet: kam se to ženu? A proč? Mojžíš „odbočil, aby se podíval“.

Ve vánočním příběhu nám taky vypravěč nachystal takové překvapení, poutač, abychom odbočili, abychom vybočili ze své cesty (od toho koneckonců svátky jsou). Ve

vánočním příběhu čteme o dítěti v jeslích. To by nás mělo pořád zarážet a zneklidňovat! Dítě do jeslí opravdu nepatří!

Podobně jako v příběhu Mojžíše u hořícího keře i ve vánočním příběhu se spolu s poutačem objevuje anděl, zaznívá Boží slovo a na ty, kdo jsou u toho, padá nesmírná bázeň. Dochází nám totiž, že co je tady to divné a nevysvětlitelné, je Bůh. Hořící keř, co neshoří, nás vtahuje do dění, na cestu. A dítě v jeslích vyrostle do podoby ukřížovaného a vzkříšeného krále.

Hořící keř, co neshoří a dítě v jeslích, kam nepatří - to je začátek. A zároveň v prvním náznaku Bůh sám. Bůh hoří, ale nevyhoří. Skoro by se chtělo říci, Bůh je láska. Dokonce se v bibli v listech apoštola Jana říká. Jenže my to slovo všelijak zapatláváme, překrucujeme, vyprazdňujeme... Zkusme to opatrně: Bůh je svůj a hoří svým způsobem – zapomeňme na naše představy a na to, čemu běžně říkáme láska, ale vezměme ten jeho způsob za svůj.

Bůh je dítě v jeslích. Naroděný do nepřízně. Bůh je nepravděpodobný život, na nepravděpodobném místě, v nepravděpodobné podobě. Právě tam hoří, ale nevyhoří. Nepřijatý, křížovaný povstává znovu k životu. Je zdrojem víry a naděje, které nehasnou a nevadnou. Dítě v jeslích, kam nepatří. Vánoce. Hořící svíčky, rozsvícený stromek. Ať jen tak neprojdeme kolem. Ať se necháme vykoletit. Vybočit. Bůh je možná mimo naši cestu. Leží kdesi v chlévě. Tam hoří, volá. Můžeme se s ním minout. Můžeme zůstat trčet v otroctví strachu a sobectví, zůstat na poušti nelásky. Co nám však potom zbude? Jaký smysl bude pro nás mít ta radostná zvěst, že On nevyhoří?

Bože, obrať náš pohled k dítěti v jeslích, nauč nás rozpoznat v jeho bídě svou slávu. Vřad' nás mezi generace těch, kteří našli Krista v postavě člověka. Amen

píseň 290 Jdu klanět se Ti k jeslím sám – sloky 1-3+8-9

požehnání Ať jsi ráno plný očekávání,
v poledne plný síly
a večer plný moudrosti: Bůh ti žehnej.

